

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.451 van 21 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BURY, die loco advocaat D. DANCKAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 8 november 2007 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.
2. Op 20 november 2007 werd door verzoeker een vragenlijst ingevuld en ondertekend op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het dossier werd aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt op 20 november 2008. Verzoeker werd gehoord op 7 januari 2008.
3. Op 22 mei 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 mei 2008 aangetekend verzonden._

1. Ten gronde.

Nopens het vluchtelingenstatuut

1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/2, § 2 (lees: artikel 48/3, § 2) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de artikelen 3, 6, 7, en 15.2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat hij bij “een gedwongen terugkeer het voorwerp zal uitmaken van ernstige daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève (48/3 § 1 Vreemdelingenwet), aangezien het verbod van vervolging zonder wettelijk bepaling en de toegang tot de rechter door het EVRM uitdrukkelijk als grondrechten worden gezien waarvan niet kan worden afgeweken”, hem de toegang tot de rechter wordt geweigerd door zijn Turkmeense afkomst en de hoge positie van de genoemde adjudant, er geen passende nationale bescherming voorhanden is, vervolging bovendien niet enkel van de overheid hoeft uit te gaan, de beslissing waarbij de status van vluchteling wordt geweigerd kan leiden tot een situatie die onder de toepassing valt van artikel 3 EVRM, en commentaar op de staat en haar diensten als een zeer zwaar vergrijp wordt beschouwd waarop ernstige straffen staan (stuk 3).
2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat om aan de voornoemde wetten te voldoen het voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet volstaat te beweren dat het verhaal van verzoeker hoogst onwaarschijnlijk is of bedrieglijk en hij moet aangeven waarom hij precies die stelling weerhoudt.
3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij “ondervond dat hij voor het Commissariaat-generaal niet de kans kreeg zijn uiteenzetting en de bijhorende middelen voldoende uiteen te zetten en duidelijk communicatieproblemen ondervond in de relatie met de ingezette tolk”, er een groot verschil bestaat tussen de verschillende Arabische dialecten, hij niet begrepen had dat hij zijn rijbewijs kon overleggen om zijn identiteit te staven, de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan deze taalproblematiek en niet van die aard zijn een weigeringsbeslissing te schragen, en “tenslotte internationale instrumenten met humanitaire doelstellingen soepel dienen geïnterpreteerd te worden en een evenwichtige verdeling van de bewijslast vergen”.
4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen

die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien de Raad overtuigd is van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling afgelegde verklaringen, hetgeen naar zijn oordeel niet het geval is, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

5. Blijkens verzoekers verklaringen zoals weergegeven in het gehoorverslag van 7 januari 2008 en samengevat in de bestreden beslissing is hij geboren in Lattakia (Syrië) op 9 mei 1977, heeft hij de Syrische nationaliteit en is hij van Turkmeense origine. Verzoeker liep school tot de leeftijd van 16 jaar en vervolgens probeerde hij een stiel te leren wat niet lukte zodat verzoeker vertrok naar het dorp Rabiha, waar zijn vader nog over gronden en een huis beschikte, en waar hij het land bewerkte. Op 27 september 2007 zag verzoeker, die samen met vrienden aan het kaarten was, hoe zijn buurman, een adjudant van de presidentiële garde, op zijn eigen terrein een vuur aanstak met als gevolg dat 15 dorpen afbrandden, vier brandweerlui omkwamen en zelfs de Turkse luchtmacht tussenbeide moest komen om het vuur te doven. Op 2 oktober 2007 ging verzoeker naar de politiechef van de regio om klacht in te dienen doch hij werd doorgestuurd naar de politieke 'mukhabarat' in Lattakia stad. Ook in Lattakia werd zijn klacht niet aanvaard omdat zijn buurman adjudant was bij de presidentiële garde. Verzoeker werd gedurende zeven dagen geslagen waarna hij werd geconfronteerd met de adjudant. Op 17 oktober 2007 werd hij vrijgelaten en ging hij naar het kantoor van zijn vader, die advocaat is, doch deze laatste wilde niet dat verzoeker klacht zou indienen. Verzoeker wilde wraak nemen op de adjudant en contacteerde vier vrienden uit naburige dorpen om de buurman af te ranselen. In de nacht werd de buurman aangepakt, zijn auto werd vernield, de vlaggen die ze bij hem in huis vonden werden verbrand en de foto's van de president die ze vonden werden gescheurd. Hierna voerde een vriend verzoeker naar een smokkelaar en verzoeker kon via Beiroet per boot naar België vluchten.
6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij geen enkel begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit, geen reisbescheiden voorlegt, geen enkel document of ander bewijsstuk indient ter ondersteuning van zijn relaas, hij incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot zijn woonplaats, vaag blijft over zijn onmiddellijke buur tegen wie hij een klacht wilde indienen, incoherente verklaringen aflegt over de brand en omdat geen informatie werd gevonden over een grote brand in verzoekers regio op 27 september 2007. De bestreden beslissing is derhalve afdoende met redenen omkleedt en in tegenstelling tot wat verzoeker beweert beperkt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet tot de bewering dat "het verhaal van verzoeker hoogst onwaarschijnlijk is of bedrieglijk" doch geeft hij duidelijk en precies aan waarom verzoeker niet als vluchteling wordt erkend.
7. Uit het gehoorverslag in het administratief dossier blijkt dat verzoeker gedurende drie uur de mogelijkheid heeft gehad om zijn asielrelaas en zijn vervolgingsfeiten uiteen te zetten, dat hem daarbij op het einde van het gehoor de mogelijkheid werd gegeven om nog iets toe te voegen aan zijn relaas, hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk kon begrijpen en hem uitdrukkelijk werd verduidelijkt dat eventuele problemen betreffende de tolk of andere moeten gemeld worden. Op geen enkel moment heeft

verzoeker tijdens het gehoor aanwijzingen gegeven dat hij de tolk niet of niet goed kon begrijpen of dat er om een of andere reden communicatiestoornissen waren. Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet de kans had om zijn relaas uiteen te zetten noch dat er communicatieproblemen waren die de oorzaak zijn van de vastgestelde tegenstrijdigheden en lacunes. Overigens licht verzoeker noch in het verzoekschrift noch ter zitting toe wat hij aan zijn relaas had willen toevoegen.

8. Waar verzoeker stelt dat hij niet had begrepen dat hij zijn rijbewijs kon voorleggen als bewijs van zijn identiteit verwijst de Raad naar het gehoorverslag waaruit blijkt dat verzoeker verklaarde in Syrië in het bezit te zijn van een identiteitskaart, een rijbewijs, een kieskaart, dat hij ze niet heeft meegenomen omdat hij snel het dorp moest verlaten, deze documenten zich bevinden in hun huis in de stad en hij gevraagd heeft om zijn rijbewijs op te sturen. Verzoekers argument om ieder begin van bewijs van identiteit en nationaliteit te verschonen komt niet overeen met hetgeen blijkt uit het gehoorverslag, namelijk dat hij op het ogenblik van het gehoor geen enkel begin van bewijs van identiteit had en ook niet in het bezit was van zijn rijbewijs. Thans voegt verzoeker een kopie van een Syrisch rijbewijs toe waaraan de Raad geen enkele bewijswaarde hecht vermits kopieën gemakkelijk te vervalsen zijn. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker geen reisbescheiden voorlegt en dat hij niet aantoot wanneer hij zijn land verliet en wanneer hij in België aankwam. Verder weerlegt verzoeker evenmin dat hij geen enkel begin van bewijs voorlegt van de door hem aangehaalde elementen en problemen.
9. Zo verzoeker argumenteert dat van hem niet kan verwacht worden dat hij de adjudant, die bovendien een buitenstaander is, op zulk een diepgaand niveau kent stelt de Raad vast dat dit argument niet ernstig is rekening houdende met verzoekers verklaringen, namelijk "ik weet veel van hem want ik heb een vriend die onder zijn orders gediend heeft" en "ten eerste is het zeven jaar dat hij naast ons woont, hoe wilt u dan dat ik niet op de hoogte ben van mijn geboorte? Iedereen wil weten vanwaar hij komt want hij is niet van het dorp" (gehoor p. 10). Het is dan ook merkwaardig dat verzoeker niet meer weet te vertellen over de buur en zijn familie en zelfs zijn naam niet kent maar dienaangaande alleen op de hoogte is van hoe de mensen hem noemen. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeker de verwoestende brand situeert op 27 september 2007 terwijl uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat verschillende bronnen melding maken van een hevige brand in de regio waar verzoeker van afkomstig zou zijn die uitbrak op 19 september 2007 en op 22 september 2007 onder controle was. Uit het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat er geen gegevens werden gevonden van een andere brand die zou zijn uitgebroken op 27 september 2007 zoals verzoeker beweert en verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat er in deze regio een tweede brand zou zijn geweest terwijl men mag verwachten dat daar minstens melding van zou zijn gemaakt in een lokale krant, gelet op de omvang van deze brand zoals verzoeker beschrijft. Het is overigens ongeloofwaardig dat de dader van een dergelijke desastreuze brand waarbij brandweerlui omkwamen en een 15-tal dorpen in as werden gelegd, zelfs al zou hij een adjudant zijn van de presidentiële garde, niet zou worden vervolgd door de autoriteiten indien zij op de hoogte zouden zijn van de identiteit van de dader. Overigens is het merkwaardig dat er blijkbaar geen andere getuigen zijn die de buurman zagen terwijl hij de brand aanstak. Dit klemt des te meer nu verzoeker verklaart dat hij de buurman de brand zag aansteken op het moment dat hij aan het kaarten was (p. 6). Bovendien wijst de Raad erop dat het totaal ongeloofwaardig is dat verzoeker, die blijkbaar veel fruitbomen staan had op zijn grond, geen enkele poging zou hebben ondernomen om samen met zijn kaartspelende vrienden tussenbeide te komen, de buurman tegen te houden of onmiddellijk een poging ondernamen om de brand te blussen. Dat verzoeker, die beweert getuige te zijn, dan nog wacht tot 2

oktober 2007 om naar de politie te stappen is eveneens ongeloofwaardig. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er op 27 september 2007 een brand zou zijn uitgebroken waarbij brandweerlui omkwamen en dorpen werden vernietigd en dat de dader zijn buurman was. Er wordt dan ook geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas. Bovendien toont verzoeker met geen enkel begin van bewijs aan dat zijn buurman door hem werd geslagen en dat hij daarvoor wordt gezocht of vervolgd of dat er tegen hem een onderzoek loopt omwille van de door hem gepleegde feiten tegen zijn buurman.

10. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt onder de bespreking van de subsidiaire bescherming getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.
11. Verder wordt door verzoeker niet toegelicht of aangetoond dat de artikelen 6, 7 en 15.2 van het EVRM worden geschonden. Waar verzoeker in het verzoekschrift beweert dat hij door zijn Turkmeense origine geen toegang kan krijgen tot de rechter wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal nergens melding heeft gemaakt van het feit dat hij omwille van zijn Turkmeense origine vervolgd/geviseerd wordt, hij omwille van zijn origine geen beroep zou kunnen doen op de rechter, hij geen eerlijk proces zou kunnen krijgen en niet zou kunnen rekenen op de bescherming van zijn overheid. Verzoeker toont ook niet aan met concrete elementen dat Turkmensen in Syrië omwille van hun etnie geen beroep zouden kunnen doen op de autoriteiten. Tot slot wijst de Raad erop dat wanneer - zoals in casu - geen geloof kan worden gehecht aan het voorgebrachte asielrelaas, er geen reden bestaat om dit aan artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag te toetsen.

De middelen worden verworpen

Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

12. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat het niet volstaat te beweren dat het verhaal van verzoeker hoogst onwaarschijnlijk is of bedrieglijk doch dat precies moet aangegeven worden waarom die stelling wordt weerhouden.
13. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij heeft aangetoond afkomstig te zijn uit Syrië en dat op basis van het voorgaande vaststaat dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst gelet op de ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van gewillekeurig geweld.
14. Uit het punt 2.6 blijkt dat de Commissaris-generaal zich niet beperkt heeft te stellen dat verzoekers asielrelaas hoogst onwaarschijnlijk is of bedrieglijk is doch dat duidelijk wordt aangegeven waarom geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas en de vervolgingsfeiten. Zo er niet wordt getwijfeld aan verzoekers afkomst uit Syrië moet elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing (stuk 3 gevoegd bij

